

KAISA IKOLA

SAGA
EGMONT

HULLU LUOKKA Ei HELLITÄ

Kaisa Ikola

Hullu luokka ei hellitä

SAGA Egmont

Hullu luokka ei hellitä

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2020 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728529638

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Tunnelma opettajainhuoneessa oli lievimmin sanottuna kireähkö.

– No mutta Aliisa, sanoi ruotsinkielen lehtori Kalle Vankka. – Ethän sinä nyt voi lopun ikääsi vihoitella poikaparalle siitä, että pääsit lehteen!

Aliisa mulkaisi kollegaansa murhaavasti.

– Sinua ei olekaan mainittu häiriintyneeksi laajalevikkisessä iltapäivälehdessä! hän sihahti. – Kun luokkia nyt kuitenkin järjestetään uudelleen, niin eikö Loivaa *mitenkään* voisi siirtää 9A:han? Viimeiset anovat sanat oli osoitettu rehtorille, joka puisti päätään.

– En minä usko että se käy, hän sanoi. – Ja sinähän olet jo tottunut häneen... Tuollaiset siirrokset voivat aiheuttaa nuorille vakavia traumoja.

– Tässä saa traumoja yksi jos toinenkin, Aliisa puhahti.

– Sitäpaitsi saat uuden oppilaan, Rekksi jatkoi häntä kuuntelematta ja selasi papereitaan sellaisella innolla, että

silmälasit hyppivät. – Aivan niin, tässä. Kouluumme on saatu vaihto-oppilas USA:sta. Robin Matthews sijoitetaan 9B:hen.

Aliisa tuijotti Reksiä. Sitten hänen kasvonsa alkoivat osoittaa mitä syvintä epätoivoa.

– Robin Matthews! Kun minä viimeksi sain uuden oppilaan, niin...

– Aivan, aivan, Reksi keskeytti kärsimättömästi, sillä rouva Reksi oli luvannut leipoa korvapuusteja ja kahviaika lähestyi jo. – Mutta Juha Loivasta tulee kyllä oikein salskea nuorimies... Kas niin, ellei kenelläkään ole enää mitään asioita esitettävänä, niin julistan opettajainkokouksen päättyneeksi. Huomenna tavataan! Reksi jymäytti pöytää nuijalla niin, että kukkamaljakko kaatui ja vesi valui kohti Töyhtiksen uusiomateriaalista valmistettua kolttua.

Samaan aikaan Anna istui kaupungin suurimman tavaratalon kahviossa. He olivat Miinan ja Emilian kanssa sopineet tapaavansa siellä kello kaksi, mutta kummastakaan ei ollut näkynyt vielä jälkeäkään. Anna oli juonut jo kolme coca-colaa – jos tätä menoa jatkuisi eivät hänen varansa riittäisikään siihen iihanaan villapaitaan, joka oli ollut näyteikkunassa ja johon isä oli antanut rahat vasta pitkän henkisen väkivallan jälkeen.

– Hei! kajahti kahvion toisesta päästä ja Emilia loikki paikalle kumoten ohimennen muutaman tuolin. – Ootsä odottanu jo kauan? Kato kun Juha soitti ja mä myöhästyin puoli kahden linkkarista. Sori kauheesti, mut eihän Miinaakaan vielä näy. Mä voin vaikka tilata meille cokikset tässä odotettaessa... Hei, miks sä oot ihan vihree?

– Tilaa sä vaan cokis, Anna mumisi ja nieleskeli. – Mikä sitä Miinaa mahtaa viivyttaa?

– Joo, tavallisestihan se on niin täsmällinen. Emilia sijoitti valtaisan kassin jalkojensa juureen. – Mä otin vähän isomman pussin, jos tulis tehtyä heräteostoja.

– Meinaatsä, et köyhän opiskelijan rahat riittää heräteostoihin?

– Mä oon säästänyt ne rahat, jotka Komeetta makso meille, kun me hoidettiin Murrea sen ollessa Pariisissa Sylvi-Sofian kanssa. Mä en kato oo niin tuhlaavainen kuin *eräät*.

– No niin, täytyyhän sun tietty tehdä Loivaan vaikutus. Tiedätsä muuten, mitä mä kuulin sen sanovan Herbertille sun rippipuvusta?

– En, kerro!

– Ettei se olis uskonu sun voivan näyttää niin ihmismoiselta.

– Jestas, sehän oli kohteliaisuus! Emilia hihkui tyytyväisenä. – Kuvittele, meidän ripillepääsystäkin on jo yli kuukausi!

– Eikä sua sen paremmin kuin Miinaakaan oo sen aikana pahemmin näkyny. Anna mulkaisi syyttävästi Emiliaa. – Missä te ootte piileskelleet? Miinalta tuli kortti Roomasta, mut sä oot ollu aivan kadoksissa.

– Mä oon kato menevä nainen. Muuten, Juhasta puheenollen, ootsä kuullu sen parturissakäynnistä?

Anna huokasi.

– Kyllä mä tiedän, et sä oot silmittömän rakastunu ja et kaikki mitä sun ihana Juhas tekee on upeeta, mut älä nyt kumminkaan ala tehdä numeroo sen *parturissakäynneistä*!

– Höh, sanoi Emilia. – Ei tää oo mikään sellanen höhlä juttu, vaan tosi hyvä. Miinankin pitäs oikeestaan olla kuulemassa, se vois käyttää sitä sit kun se kirjottaa kirjan meidän hullun luokan toilauksista.

– No anna tulla nyt sitten, Anna sanoi ja otti tuolissa asennon, jossa voisi Emilian huomaamatta ottaa torkut, mikäli tarina alkaisi maistua sellulta.

– No joo. Kato rippijuhlien jälkeen Juhan isä rupes kattoon sen päätä ja ilmotti, et olis korkee aika mennä parturiin, Emilia aloitti. – Ai, mut kyllä mä haen nyt jotain syötävää, en mä pysty oleen enää tyhjin vatsoin. Hän katosi hetkeksi kassajonoon ja palasi kohta tyytyväisenä ison lasin ja vielä isomman leivoksen kanssa. – Mä en voi vastustaa näitä, ja nykyään löytyy monista farkuista kuminauhavyötärö. Niin, se parturijuttu.

– Anti tulla nyt, ei mulla oo koko päivää aikaa kuunnella miten sä kävit varastamassa Loivan kiehkuroita parturin lattialta.

– Pää kii, senkin hölmö, Emilia mussutti äkäisesti suu täynnä kermavaahtoa. – Kato, kun Juhalla oli just silloin kesällä kauhee rahapula, ei meinannut pennoset millään riittää kumitassujen¹ bensaan, eikä sen isä suostunu korottaan sen viikkorahaa sen jälkeen kun Juha oli vähän kaahaillu niitten autolla ja peltivaurioitten korjaus makso ties mitä.

– Liittyyks tää parturiin?

– Liittyy. Juha näet keksi, et tällai se vois ansaita vähän menomania, ja se ehdotti isälleen et isukki antas koko kesän parturirahat heti kerralla, ei tarvis sit myöhemmin pyytää siltä. Isä anto, ja arvaa mitä Juha teki?

– Osti tietty koko rahalla karkkia.

– Ei tasan ostanukkaan. Se näet meni parturiin ja käski niitten ajaa sen pään ihan kaljuksi.

– Ihan tosi?

¹ Suom. mopo. *Tekijän huom.*

– Tosi kuin vesi. Näin se säästi isukin pennoset hyödyllisempiin tarkoituksiin. Mut ilmeisesti kalju ei kuitenkaan miellyttäny Juhaa; se alko käyttää mopokypärää klaninsa peittona.

– No nyt mä tajuan! Anna hihkaisi. – Mä näin Loivan kerran heinäkuussa, kun oli niin kuuma et hikipiskot tippu nenänpäästä – se istu yhen baarin terassilla ja lusikoi jätskiä kypärä päässä. Mä vähän ihmettelin sitä, musta näytti aika hankalalta tunkee jätskiä sisään siitä pienestä luukusta.

– Nyt sen tukka on kumminkin taas alkanu kasvaa, Emilia lohdutti, pudotti samassa tahmaisen kirsikan valkoisen hamosensa helmaan ja oli vaiti ennätykselliset viisi minuuttia yrittäessään poistaa tahraa.

Näiden viiden minuutin aikana ehti myös Miina ilmestyä kahvion ovelle. Hän sipsutti pöydän luo tapansa mukaan siivosti ja huomaamattomasti.

– Anteeks kauheesti, mut meille tuli vieraita enkä mä voinu lähtee heti kalppimaan. Oottekste odottaneet kauan?

– Tunnin vasta, Anna vastasi kärsivällisesti. – Me luultiin et sä olit Herbertin kanssa jossain etkä malttanu lähtee takasin tavallisten kuolevaisten joukkoon.

– Mä voisin luulla et sä oot kateellinen, Miina tokaisi. – Hei, Emppu. Mitä sä hommaat?

– Mä en oo Emppu ja mä putsaan hamettani, kuului ääni Emilian hiuspehkon suojasta. Hän oli lakannut käyttämästä lettejä ja muistutti toisinaan metsänpeikkoja, kun tukka seiso i pystyssä. – Niin joo, Anna, sitä mun pitikin kysyä. Mites sä ja Einari?

– Miten niin?

– Niin, et miten tiiviisti te ootte yhdessä? Tahra tuntui olevan pysyvää laatua, ja Emilia antoi periksi jatkaen leivoksen syömistä. — Susta ei oo liioin pahemmin kuulunu mitään, turhaan sä mua syytät vaikenemisesta.

– Ei me mitään olla. Oliko sulla kivaa Roomassa, Miina?

– Se vaihtaa puheenaihetta, Miina selitti Emilialle. – Joko sä oot pian nielly ton kalorimöykyn? Meidän pitäis mielellään ehtiä tekeen niitä ostoksiakin tänään, koulu alkaa huomenna.

– Mä oon tässä koko ajan yrittäny unohtaa sen. Kaks ja puol kuukautta lomaa, ja nyt siitä ei oo mitään jäljellä! Emilian ilme oli murheen murtama, kun hän nieli viimeiset murut. – No, jos sit mentäis. Sulla on kiva paita, Miina. Roomastako?

– Kirppikseltä. Tulkaa jo, tällä vauhdilla tää putiikki pannaan kiinni ennen kun me ehditään edes vaateosastolle!

2. luku

– Oottekste kuullu! hihkui Pirre ja loikki pitkin käytävää kuin kenguru. – Meidän luokkaan tulee vaihtari!

– Anteeksi? Kyösti näytti ällistyneeltä. – Ai, sä tarkotat vaihto-oppilasta. Kato musta asioista pitäis puhua niiden oikeilla nimillä.

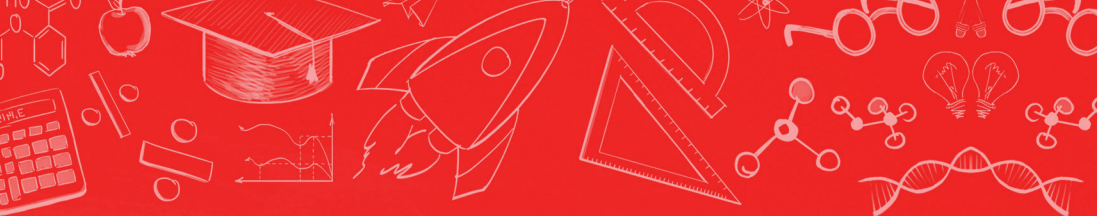
Pirre ei edes kuullut häntä.

– Aku ja Aliisa puhu just siitä tossa opettajainhuoneen ulkopuolella, Aliisa odotti sitä tyyppiä. Sen nimi on Robin Matthews ja se tulee Amerikasta! Tyttö vaipui hurmiossa penkille.

– Kas kun ei Robin Hood, mutisi Loiva huonotuulisesti, sillä Emilia oli herättänyt hänet puhelimensoitolla ensimmäisen kerran kuudelta ja soittanut sen jälkeen neljännestunnin välein estääkseen poikakaveriaan myöhästymästä ensimmäisenä koulupäivänä.

– Se on tietty kauheen komee, Pirre jatkoi silmät ummessa. – Eiks kaikki amerikkalaiset jätkät oo?

- Ainakin TV:ssä, Emilia totesi kuivasti. – Mut luonnossa ne taitaa muistuttaa aika lailla maailman kaikkia muita jätkiä.
- Sä oot sitten mielikuvitukseton, Pirre tiuskaisi.
- Mut mitä muuta voi odottaa *kellarirootalta*, joka kaiken lisäksi seurustelee vakituisesti.
- Käykö kateeks? Emilia irvisti.
- Kyllä te jaksatte, huokasi Miina, joka kyhjötti Herbertin kainalossa ja näytti tyytyväiseltä elämäänsä. – Äläkä sä Pirre heti hyökkää sen Robinin kimppuun, tai se kerää kimpsunsa ja kroolaa takasin USA:han.
- Ensivaikutus on tärkein. Pirre otti repustaan peilin ja tarkasti, ettei ripsiväri ollut levinnyt.
- Mites sulla menee Einarin kanssa, Anna?
- Einari ja Einari! En kai mä nyt sen kanssa oo! Anna tuhahti.
- Te ette osaa muusta puhuakaan. Onneks tulee se vaihtari, toivottavasti te ihastutte kaikki siihen ja jätätte mut rauhaan.
- Yrittäkööt, Herbert mutisi. – Tartteeks niiden tänne ängetä, on Amerikassakin mun tietääkseni kouluja.
- Etkö sä tiedä, et nykyaikana on tarkeetä kansainvälistyä. Rautarouva itkee ilosta, jos sä opit puhuun englantia sen Robinin kanssa, selvitti Kyösti.
- Rautarouva oli luokan englanninopettaja.
- Jos mä Herbertiä yhtään tunnen, niin ei se opi englanniksi muuta kuin rumia sanoja, virnisti Loiva. – Hei, älä nyt päälle käy!
- Ne tulee! hihkui Siiri, joka istui penkin päässä. – Ai juku, en mä luule, Pirre, et se Robin ihastuu suhun.
- Jaa miten niin ei? tiuskahti Pirre.
- Ei oo totta, hihitti Emilia.
- Aliisan perässä käveli pitkä, hoikka, tummatukkainen – tyttö.

Minna, Emilia, Anna, Loiva ja Herbert jatkavat kouluvuottaan vauhdikkaan luokkansa mukana. Luntaaminen ja huvittavat päähänpistot saavat opettajien pinnan jälleen koetukselle, mutta myös huumori ja yhteispeli kukoistavat. Hullu luokka saa pian kohelluksiinsa lisäkierroksia, kun luokkaan saapuu kuvankaunis vaihto-oppilas Robin. Miten ystävyysuhteet muuttuvat, kun uusi luokkakaveri kerääkin kaiken huomion?

Teos on riemastuttavan ”Hullu luokka” -sarjan neljäs osa. Sarjassa seurataan yläkoululaisten vauhdikasta elämää 8. ja 9. luokalla. Sarjan kaksi ensimmäistä teosta Kaisa Ikola kirjoitti yhdessä Minna Kulmalan kanssa.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenromaaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu huvaton Hullu luokka –sarja.